

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. OD 417/19-2/67.1/19090/St, KULK 39771/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 4. 2020, č. j. 59 A 55/2019 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. MUCL/17296/2018/OS/DŠ, č. j. MUCL/18899/2019. Tím byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a potvrzen záznam 12 bodů ke dni 13. 8. 2018 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[4] Žalovaný dle názoru stěžovatele zcela ignoroval jím předložená rozhodnutí jiných správních orgánů, např. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, a další. Žalovaný tak porušil zásadu rovnosti účastníků řízení a rozhodl v rozporu se zásadou legitimního očekávání spočívající v požadavku obdobného postupu správních orgánů ve shodných či podobných případech. Výjimky ze zásady legitimního očekávání jsou připuštěny, pokud je správní orgány dostatečně odůvodní, což se v nyní projednávaném případě nestalo. Podobnost případů je obligatorním důvodem k tomu, aby žalovaný nerozhodoval o případech rozdílně. I soudní praxe používá pojmy „oprávněná důvěra v právo“, „zákaz překvapivých rozhodnutí“ a „oprávněná očekávání“. Z bodu 81. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, vyplývá, že *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad“*. Touto praxí je správní orgán vázán, a pokud má názor opačný, musí ho řádně odůvodnit. To se v nyní projednávaném případě nestalo, a je proto nemyslitelné, aby krajský soud převzal chybný názor žalovaného, jelikož to má poté vliv na zákonnost jeho rozsudku.

[5] Dále stěžovatel uvádí, že žalovaný byl povinen na základě výše uvedené správní praxe se zabývat nejen oznámeními od věcně příslušných oddělení policie, ale musel je vždy porovnat s předmětným rozhodnutím. Následně obsáhle opakuje argumentaci předloženou již v žalobě vztahující se k jednotlivým pokutovým blokům ze dne 13. 8. 2018, 13. 7. 2018, 18. 5. 2018, 23. 1. 2018, 20. 9. 2017, 20. 10. 2015, 18. 5. 2015 a jejich vadám. Krajský soud se dle jeho názoru mylí, pokud uzavřel, že podklady byly způsobilé pro záznam bodů v bodovém hodnocení.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem a svým rozhodnutím a poukazuje na to, že námitky v kasační stížnosti jsou totožné jako námitky uvedené v žalobě a odvolání.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod [12], nebo ze dne

pokračování

29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140.). Zároveň platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet další argumenty a vyhledávat na jejím místě možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[10] Stěžovatel v nyní projednávané věci pouze opakuje námitky, které uplatnil již v žalobě (námitky ohledně nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů jsou přepisem části žalobních námitek). S nimi se však již pečlivě vypořádal krajský soud a k jeho hodnocení stěžovatel nenabízí odlišnou argumentaci, pouze obecně konstatuje, že soud chybně převzal závěry žalovaného.

[11] Krajský soud se však vypořádal se všemi žalobními body a zcela správně je neshledal důvodnými. Odkázal na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se zabývala problematikou blokového (dle nové právní terminologie příkazového) řízení a požadavky kladenými na obsahové náležitosti pokutových bloků, a objasnil, z jakých důvodů neshledává v postupu správních orgánů pochybení.

[12] Typově podobné případy s obdobnou kasační argumentací, kterou vznáší jménem stěžovatele jeho zástupce, již kasační soud řešil v minulosti u jiných stěžovatelů zastoupených stejným zástupcem opakovaně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021 - 56; ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 343/2019 - 39; ze dne 20. 12. 2019, č. j. 3 As 202/2019 - 48, nebo ze dne 16. 9. 2021, č. j. 9 As 26/2020 - 44), přičemž v projednávaném případě neshledal důvod se od tam vyřčených závěrů odchýlit.

[13] První námitka stěžovatele se z velké části skládá z již v žalobě uplatněné argumentace, tedy polemiky s rozhodnutím žalovaného a jeho procesním postupem ohledně stěžovatelova legitimního očekávání. K tomu je zaprvé nutné uvést, že krajský soud se v napadeném rozsudku s touto námitkou vypořádal (odst. 21. napadeného rozsudku), přičemž stěžovatel nepřináší v kasační stížnosti konkrétní polemiku s těmito závěry. Nad rámec tohoto pak lze uvést, že prvostupňový orgán a žalovaný nebyli vázáni postupem jiných správních orgánů. Legitimní očekávání se vztahuje k rozhodování konkrétního správního orgánu. Stěžovatel však v řízení netvrdil a ani nedoložil, že by prvostupňový orgán a žalovaný rozhodovali ve skutkově obdobných věcech jinak (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021 - 56, odst. [17]). Uvedená námitka proto není důvodná.

[14] Zadruhé je pak nutné vyzdvihnout, že prvostupňový orgán si vyžádal kopie jednotlivých pokutových bloků (srov. č. l. 22, 24, 27 a 29 až 32 správního spisu, příp. bod 12. napadeného rozsudku), jak stěžovatel po celé správní a následné soudní řízení požadoval, a v prvostupňovém rozhodnutí se věnoval srovnání údajů na těchto blocích s příslušnými oznámeními. Na základě takového přezkumu je následně konstatováno, že pokutové bloky splňují zákonné požadavky a jsou způsobilými podklady pro zápis. Jak je zřejmé z odvolacího rozhodnutí, obsahu pokutových bloků se věnoval i žalovaný, který je taktéž shledal jako způsobilý podklad pro zápis. Následně se pak jejich obsahu věnoval podrobně i krajský soud (srov. odst. 24. až 33. napadeného rozsudku). Z toho vyplývá, že stěžovatelův požadavek na přezkum kvality provedení jednotlivých bloků byl správními

orgány a krajským soudem vyslyšen a jeho námitka se zcela míjí se stavem a průběhem řízení. Námitka tak není důvodná.

[15] V návaznosti na to pak nejsou důvodné ani námitky týkající se vad jednotlivých bloků. Nejvyšší správní soud, shodně s krajským soudem (srov. odst. 17. napadeného rozsudku), uvádí, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení pouze posouzení toho, zda záznamy bodů byly provedeny v souladu se zákonem, tj. např. zda podkladem pro záznam bodů bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet bodů odpovídá spáchanému přestupku, či zda je v něm uvedeno protiprávní jednání. V námitkách proti provedení záznamu bodů tak bude typicky možno namítat, že řidič žádný přestupek nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Žalovanému v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v příkazním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16).

[16] Hodnocením těchto náležitostí, jak bylo uvedeno výše, se zabývalo jak prvostupňové rozhodnutí, tak odvolací rozhodnutí a i napadený rozsudek krajského soudu. Kasační stížnost nepřináší jakoukoliv konkrétní polemiku s těmito závěry, přičemž Nejvyšší správní soud shledává závěry učiněné v citovaných rozhodnutích dostatečně a srozumitelně odůvodněnými. Z tohoto důvodu na ně také odkazuje (zejména odst. 24. až 33. napadeného rozsudku). Ani tyto námitky tak nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu